

דברי הכפר

מגיפת הקורונה

אבא קובנר, מנהיג הפרטיזנים מגטו וילנה, לוחם ומשורר עברי מוערך. כתב את השיר "יהודי הוא מי" השיר לוכד את כל מרחב האפשרויות והתהיות שבשאלות מהו יהודי ומיהו יהודי:

"יהודי הוא מי שרוצה להיות יהודי/
ומי שהוא יהודי בעל כרחו
יהודי הוא מי שמאמין באמונה שלמה/
ויהודי הוא שמחזיק באמונה שסועה
יהודי הוא מי שמניח טלית ותפילין/
ויהודי הוא מי שזרק טלית ותפילין
יהודי הוא מי שקשה לו להיות יהודי/
ומי שמתקשה להיות דבר אחר
יהודי הוא מי שנולד לאם יהודייה/
ויהודי הוא מי שאינו יודע היכן קבר אמו
יהודי הוא מי שהתיר עצמו מכבלים/
ויהודי הוא מי שאסר עצמו בכבלים....."

יזכור

יזכור אלוהים את נשמות אחינו בני ישראל,
חללי השואה וגבוריה
נשמות שש מאות רבבות סלפי ישראל,
שהומתו ושנהרגו ושנחנקו ושנקברו חיים,
ואת קהילות הקודש שנחרבו על קדושת השם.

גיליון מס' 2615 כ"ג בניסן תש"פ * 17 באפריל 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

מכתב תגובה למכתבה של דורית רוזנקרנץ

מצטער דורית, אני לא יכול שלא להגיב למכתב שכתבת בשבוע שעבר. לגבי יפעת, אדם העובד/ת בשירות צריך לעבוד מרצון לתת שירות, אחרת השירות הוא לא שירותי. ליפעת סיבות משלה (אני לא יודע מה הן) אני מכבד את החלטתה. אך אני לא רואה טעם לשכנע ולהשאיר אותה בעבודה אם היא לא רוצה. וד"ר אלדר היה אמור לצאת לגמלאות לפני הרבה זמן אך דחה את מועד יציאתו עד שהגיע מחליף. לא פעם קופת חולים רצתה לסגור לנו את המרפאה ולהעביר אותנו למרפאה של אחד מהשכנים בגלל מחסור בכוח אדם. לעומת זאת יש לנו מרפאה שמתנהלת ומנוהלת לפי דעתי בצורה יוצאת מן הכלל. יש לנו שתי אחיות גם יפות וגם נחמדות שנותנות שירות עם חיוך. אדם המחליף את מקום המגורים שלו, בדרך כלל גם מחליף את המרפאה, את הצוות הרפואי המטפל בו, אני לא מבין מה כל כך נורא. תודה לקופת חולים שדאגה להשלים לנו את הצוות ותודה לכל מי שהייתה לו יד בשינויים. תודה לדורית צחור בסו שעושה עבודה נפלאה. לבריאות לכולנו.

רימונד סולומון

**בית כפר הנשיא משתתף בצערם
של חן, צור, ויניר קונבליט,
וכל המשפחה
עם פטירתה ללא עת של האם**

שרה

ז"ל

שלא תדעו עוד צער

Community Emergency Team - CET

צוות חוסן ישובי - צח"י

When everything else fails... put the kettle on!!!

אתר חוסן לחקופת הקורונה

<https://khhbbm1.wixsite.com/khoet>

מכתב שבועי לקהילת כפר הנשיא המורחבת

מאת דוד אלמן – יו"ר צח"י כפר הנשיא, חבר משק ו... BBM

שבוע נוסף עבר על כוחותינו ו"כל כוחותינו חזרו בשלום"
מכירים את סגנון ההודעות הזה, נכון?

אז מה היה לנו השבוע?

המחווה המוזיקלית לדיירי בית יונתן היה ארוע מרגש ואני מודה ומתוודה שירד אצלי קצת "גשם" בעיניים. רבים התבקשו ולא הגיעו מסיבות ברורות אבל בעזרת הטכנולוגיה, כל מי שרצה, השתתף ולו גם מרחוק.

למחרת, טרקטור השמחה שעבר בין השכונות ושימח ילדים ומבוגרים כאחד.

יש משהו מאד חזק בהתגייסות לפעילות היכן שממש מתבקש!
להודות בכמה מילים זה לא משהו אבל בהחלט מגיעה תודה ענקית לכל מי שעמד מאחורי הפעילויות האלה.

התנהלות הקהילה בעת משבר הולכת ומשתפרת מבחינה זאת שרוב הנמצאים ממלאים אחר ההוראות. ומילה לגבי ה"הוראות" והוראות בכלל...

אני משוחח מדי יום עם מספר אנשים ובעיקר חשוב לי לדבר עם אלה ש"לא אוהבים" את ההוראות, בלשון המעטה. ואליכם אני רוצה לפנות מעל דפים אלה...

ההוראות לא ברורות ומשתנות בתדירות בלתי מתקבלת על הדעת ויחד עם זאת יש מספר דברים שרבים מאתנו לוקחים לפעמים בצורה כבידה יותר מאחרים.

יש הנכנסים לחדרות מעצם זה שמישהו נכנס לאלונית ללא מסיכה וכפפות, למשל.

שאלה לי אליכם... אליכם שלא מסכימים עם ההוראות. אולי הצדק אתכם וחלק מההוראות הם "פירוטכניקה" בלבד.

האם באמת כל כך חשוב לעמוד על עקרונות לעומת ויתור כלשהו, למען אותם הנמצאים בחדרות? האם אין טעם לוותר ולו "רק" עבור החוסן הקהילתי?

אנחנו לא משטרה. אני רק מבקש שתחשבו על זה

בואו נזכור שמחר, גם אם יתבושש לבוא, בסוף יגיע, ואיתו תזרח גם השמש

מה אומרים חברינו על הקורונה /דליה זלצברג

מה זאת הקורונה הזאת? בעיה או הזדמנות, מה אנחנו נדרשים להבין ומה המסר?

יש מי שאומר שזו מגיפה של ממש. יש הטוענים שזה עוד סוג של שפעת (ILI), והיא קטלנית, באותו סדר גודל כמו מגיפת שפעת רגילה. יש המקטרים שזה מנוהל רע, מה שברור שזו מגיפה שמלווה בפעילות ענפה של רשתות חברתיות, תקשורת ואפילו מאבקים פוליטיים. על זה כותבים כתבות, סיפורים, שירים, בדיחות... כל הדוקטורים, הפילוסופים, מחליפים דיעות מפרסמים ואנחנו מריצים את כל החומרים בקבוצות WhatsApp בקצב רצחני, כי אנחנו מחפשים כל דרך לתקשורת מקרבת וזה גם, הכי נגיש לנו. אין לזה תשובה אחת ועל זה יענה כל אחד לעצמו פנימה, יחשוב מה השיעור שלו ומה ההזדמנות?!

לדעתי חשוב מאוד שנפנה לעצמנו זמן למחשבה, להבנה איך נצא מהמשבר הזה, חזקים יותר טובים יותר, מאושרים יותר, מצליחים יותר, **איך נשתמש במשבר כמנוף לצמיחה.**

מה שוודאי כרגע, זה שהקורונה מייצרת לנו שינוי.

ימים מוזרים, חוויה אחרת, שפוגשת אותנו במקום ההישרדותי, כסף בריאות, קשרים עם משפחה וחברים וזה קורה לא רק לנו, כרגע, זה משותף עם האנושות כולה, חוצה גבולות.

אנחנו לא רגילים לכאלו עוצמות, שמפגישות אותנו עם הפחדים הכי עמוקים שלנו. אנחנו פתאום נאלצים לפגוש את עצמנו כל יום וכל שעה, לשהות בבידוד זוגי או יחיד, להיות עם הילדים 24/7, אסור לנו לחבק, לגעת, בקיצור שמו לנו תמרור **עצור**. המסגרות שבהן האמנו וגרמו לנו תחושת ביטחון מתפרקות – עבודה, חינוך, בריאות וכו'. ואנחנו לא שונים, **פתאום אנחנו כמו כולם, לכולנו אינטרס לחיות!**

אבל אנחנו גם לומדים להבין, שהשמיים הם לא הגבול ואנחנו יכולים עוד. אנחנו יותר יצירתיים, יותר מכילים, נוטים לסלוח, לאהוב, והמילה **געגוע** תופסת משמעות!

כל זה, גרם לי לרצות לתת במה אחרת, למפגש עם האנשים שאיתם אנחנו חיים. אז פניתי לכמה אנשים כאן אצלנו בקיבוץ, שלשמחתי רובם הרימו אל הכפפה.

כולם נשאלו אותן שאלות:

1. מי אני ומה עשיתי לפני פרוץ הקורונה?
 2. אני, בתקופת הקורונה
 3. מה יהיה הדבר הראשון שאעשה, שנקבל אישור שחיים חוזרים למסלולם. ואיום הקורונה מאחורינו?
- את תשובות האנשים השארתי כלשונן. ומזמינה עוד נוספים להרים את הכפפה לקראת הכתבה הבאה.

אז אתחיל למי שלא מכיר, שמי **דליה זלצברג**. אמא וסבתא גאה ל-7 נכדים. יזמית אוצרת אמנות וחולמת בלתי ניתנת לעצירה. מלווה אנשים לעשות פריצת דרך בכל רגע ובכל מצב נתון. בשנה האחרונה אני מנהלת את הצמיחה הדמוגרפית בקיבוץ ובמקביל הצטרפתי לעסק אינטרנטי בינלאומי, המספק לי ולמשפחתי בריאות ותוספת הכנסה. (היום יותר מתמיד ברור לי שזה היה מעשה חכם ומאפשר לי עבודה מהבית. מי שירצה לדעת יותר, אשמח לספר על זה בשיחה אישית).

הקורונה תופסת אותי בהבנה שאני כבר בגיל שאני נחשבת זקנה. ובסיכון, למרות שאני מרגישה צעירה וחיונית. מנותקת מהמשפחה המורחבת, דואגת, מתגעגעת עד כאב אך בהחלט המצב מאתגר את המערכת הזוגית ומחדדת את המתנה של לגור בקהילה ובגליל בפרט. ברגע שאצא לחופשי ארוץ דבר ראשון לחבק את ילדי ונכדיי.

זוהר וולפסון

אני גרה עם משפחתי בהרחבה. לפני פרוץ הקורונה עסקתי בתחום בו אני עובדת גם היום, אבל רק מהבית. אני רכזת איזור באירגון מקסים שקוראים לו "דרך הלב" אנו עוסקים בליווי נפגעי נפש בתחום התעסוקה והיזמות.

בתקופת הקורונה אני בפריחה, רואה את חצי הכוס המלאה, עסוקה במשפחתיות 🙏 עובדת מהבית ובזום בהדרכות ובשיחות עם האנשים, שאנו מלווים, שבתקופה הזאת חלקם חווים משבר גדול. בסיומה של תקופה זו, אקפוץ לי לתוך הנחל, ונעשה לנו קמפינג...

אליה צוקר

אליה, אני אמא וחברה חדשה בכפר הנשיא עוד מלפני הקורונה. הולכת, חוזרת, עובדת, קונה, שוטפת, מבשלת. אליה עכשיו...רוקדת, הרבה פחות עצבנית ממה שחשבתי שאהיה, מתגעגעת לתחושת חופש תנועה.... דבר ראשון שאעשה אחרי, לחבק את המשפחה שלי במרכז.

ענת נאה

גרה וחיה בהרחבה. לפני הקורונה הייתי מטפלת הוליסטית בביתי, התעסקתי המון בלדאוג לכל דבר אפשרי... כלכלי, בריאותי וכו'.

זאת לצד אמונה גדולה ואופטימיות מסוימת. אהבתי לבלות בבתי קפה עם חברות, להגיע תדירות למשפחתי במרכז ולטייל ברחבי הארץ. עם בוא הקורונה, הבנתי מהר מאוד את השיעור... שחררתי דאגות העמקתי את האמונה, למדתי ליהנות מעצמי לבדי כאן בביתי. מעריכה הרבה יותר את חשיבות המשפחה, דואגת לאמא שלי ולמשפחתי המצומצמת והמורחבת. מעסיקה את עצמי לאורך היום כולו ונהנית מכל רגע.

אחרי הקורונה דבר ראשון אסע לנשק ולבלוע את נכדתי, את ילדיי, ואז אלך להיות עם אמא שלי הגיבורה והמקסימה. לדעתי אתנהל אחרת ואעשה יותר פנימה מאשר החוצה.

אשר איילון

לפני פרוץ הקורונה הייתי מגיע מידי יום למפעל הבונים, לעבודתי במח' הרכש, ונפגש עם המשפחה שבקיבוץ; רתם, קרן והילדים אמה, גבריאל וסול, וכן עם ימית ואריאל הקטן והמתוק. את סופי השבוע הייתי מנצל לטיולים במסלולי שביל ישראל ואחרים, עם קבוצה של חברים טובים מכל רחבי הארץ. אנחנו עכשיו במהלך שביל דרך הים - מראש הנקרה דרומה, עד היכן שאפשר, ושביל הבנים הדרוזים בגליל. מידי פעם הצטרפתי לטיול במסגרת ותיקי הגליל העליון ואפרופו... הטיול הבא אמור להיות ב-17 החודש.

כיום אני עובד מהבית, ירדנו ל-4 ימים בשבוע, את המשפחה רואים דרך החלון, או ממרחק בטוח, עם גבולות ברורים, מצ"ב תמונה. הטיולים הצטמצמו לכביש המערכת וזהו.

דבר ראשון אחרי הקורונה, אלך לימית ושי ולאריאל... לרותם לחבק את הנכדים, פגישה בלי מחיצות, ואצא מהקיבוץ לטייל. זאת התקופה היפה ביותר בשנה, הכל פורח וצריך לנצל עד כמה שאפשר.

דליה וגנר

לפני פרוץ משבר הקורונה עבדתי מהבית, בהוראת עברית מרחוק, באמצעות המחשב. כיוון שכך, עם פרוץ המשבר, לא היה שינוי דרסטי בהתנהלותי מבחינת העבודה. עם חזרת החיים למסלולם, אמהר לחבק ולנשק את ילדיי ונכדותיי.

אורה המר

אני אורה חברת קיבוץ, נשואה ואם לבן בוגר, מלמדת קיימות לגננות וקהילה, אקטיביסטית ב'נשים עושות שלום' והמרד בהכחדה. מנחת נשים

ומעגלי הקשבה. בתקופת הקורונה? אני בחל"ת ובבית עושה טיול קטן כל יום, מציעה מעגלי הקשבה בזום, לרוב בחינם, ועובדת עם אקטיביסטים גם בזום. מדי פעם שומרת בשער, מחדשת קשרים עם חברים ישנים ומשפחה רחוקה, מדברת עם אימי הרבה ועם כל זה נכנסת לשקט והקשבה עמוקה, למה באמת קורה עכשיו בי ובעולם ותוהה, איך זה יהיה אחרי.

הדבר הראשון שאעשה, כשנקבל אישור שהחיים חוזרים למסלולם, ואיום הקורונה מאחורינו, אלך לראות את אמא והבן, אבקר בנחל...אחזור לעבודה ובטח עם כל האקטיביסטים אחפש איך לקחת לקחים לנושאים ארוכי טווח יותר.

דורית רוזנקרנץ

אני חברת קבוץ אמא ל-6. פיזיותרפיסטית בקופ"ח כללית. עובדת בחצור וקצרין, עושה ביקורי בית, בעיקר באזור. מעבירה שיעורי פיזיולאטיס בק-8 ובקיבוץ. מאז פרוץ המגיפה אני בבית. הפסקתי לעבוד בגלל היותי בקבוצת סיכון. כמעט ולא מסתובבת. עובדת בגינה. דואגת לילדים..

בסיום הקורונה אחזור כמה שיותר מהר לעבודה. אחזור לשיעורי הפיזיולאטיס ובמיוחד - אדאג למפגשים משפחתיים - עם הילדים ועם המשפחה המורחבת.

רננה חייט

אני אמא, בעלת סטודיו לעיצוב גרפי, עובדת מהבית ונהנית מכל רגע. בתקופת הקורונה אני אמא במשרה מלאה ועדיין עובדת מהבית, יחד עם אורי, שהתחיל לעבוד כאן בתקופה הזו. ואנחנו מחלקים את הזמן בין ילדים ועבודה. מאתגר, אבל נהנים מהמשפחתיות והאביב 🌸❤️

הדבר הראשון שאני ארצה לעשות הוא לצאת לרקוד.

מרים קנדל

לפני הקורונה הייתי פעילה מאוד בפעילות ותיקי הגליל ומבואות חרמון. עכשיו אני כמעט כל הזמן בבידוד בית. מטפלת בגינה, יושבת מול הנוף, נהנית מפריחת האביב.

מחכה לצאת ולהיפגש עם נכדיי וילדיי, ולהפסיק להיות תלויה באחרים.

נורית אורן

אני נורית אורן הייתי לפני הקורונה פנסיונרית עליזה ופעילה: מציירת, רוקמת, מנגנת, מבשלת, כותבת סיפורי חיים במסגרת התנדבות ביד שרה, מבקרת חברים קשישים בביתם ומטפלת בנכדים לעת מצוא. בתקופת הקורונה, אני עדיין פנסיונרית פעילה: מציירת, רוקמת, מנגנת,

מבשלת יותר, כותבת את סיפור החיים של עצמי. מדברת המון בטלפון עם חברים קשישים בביתם הסגור ומתקשרת עם אמא, הילדים והנכדים בוידאו ומתגעגעת אליהם נורא.

הדבר הראשון שאעשה כשהחיים יחזרו למסלולם, יהיה לחבק את אמא שלי, ואת הילדים והנכדים.

רותם נויפלד

אני רותם נויפלד מטפלת בתנועה MA, פסיכותרפיה ממוקדת גוף, טראומה והתמכרויות. לפני הקורונה - עבדתי בבית מאזן/חלופה אשפוזית בכרמיאל, בהוסטל שיקומי בטבריה ובקליניקה פרטית.

תוך כדי הקורונה - ממשיכה לעבוד כל יום כעובדת חיונית מטעם משרד הבריאות בכרמיאל וטבריה וממשיכה להיפגש עם המטופלים הפרטיים שלי בזום. אחרי הקורונה כשכולם יחזרו לשגרה- אצא סוף סוף לחופש! אכנס לבידוד בית לשבועיים ואצייר, אתפור, אכתוב, אנוח וגם אעשה ניקיון פסח...

הדס ויסבקר

אני הדס ויסבקר בן 26. לפני הקורונה למדתי בתל חי, תואר ראשון בחינוך חברתי פוליטיקה וממשל. עובד בנעורים בקיבוץ, כבר שנה שלישית. מנהל את הפאב כבר שנה שלישית. ועוד דברים רבים... בתקופת הקורונה אני לומד בצורה מקוונת לצערי, את הסימסטר הנוכחי. עדיין עובד עם הנוער ואחראי ביחד איתם, על חלוקת אוכל חם לוותיקי הקיבוץ וגם חלוקת קניות מהאלונית. ומשתדל להשאיר אותם בשגרה יחסית. הפאב סגור, אז חוץ מסדר לא נעשה בו הרבה לצערי. צורפתי לצח"י וגם שם אני משתדל להיות פעיל.

כשנחזור לשיגרה, הדבר הראשון שאעשה, זה לנסוע לבקר את החברים מהלימודים שלא ראיתי המון זמן. וכמובן אתן חיבוק חזק לסבא וסבתא, שמהם אנחנו שומרים מרחק לצערנו בימים אלו.

אבי רוזנקרנץ

אני חבר קיבוץ אבא ל-6. לפני הקורונה, הייתי טרוד במחשבות ותוכניות לגבי העונה הקרובה בבריכת השחייה עליה אני אחראי.

כרגע אני מתנדב במשרה מלאה, במרכז האורגני "נחלת יוסף" של אורנה (אחות של דורית) בכרכום, ושמח מאוד שאני יכול לעזור להם, לספק מזון בריא לקהל הלקוחות שלהם.

כשנחזור לשיגרה אקנה את המצלמה עליה אני חולם, ואקדיש יותר זמן לאהבה ישנה שלי...

קובי סמרנו

גר בביתי בהרחבה של הקיבוץ. לפני פרוץ הקורונה הייתי במסע צילום בהודו. בזמן הקורונה, אני עורך את הצילומים, בבידוד ומחכה לנכדה חדשה. ברגע שיפתחו לי את ההסגר כנראה שאעשה השלמות לצילום בהודו.

נעמי פוסטר

אני נעמי, פנסיונרית חברת קיבוץ כפר הנשיא. לפני הקורונה היה לי שבוע די מלא - התנדבות בארכיון ובלב הקיבוץ וגם בבית התינוקות. הרצאות בוותיקי הגליל, ופעמיים בשבוע אימוני כושר וטיולים באזור. פה ושם זמן חופשי לקניות!

בזמן הקורונה, הרבה סדר בבית וניקיון, סריגה וקריאה, טלוויזיה ומחשב, שיחות WhatsApp וטלפון עם חברים וכל יום הליכה של כ- 30 דקות. הבוקר מתחיל כמו כל יום עם תרגילי כושר.

דבר ראשון כשאוכל לצאת - אגיע למספרה!

צילה בן רשף

לפני הקורונה הייתי פנסיונרית, עבדתי משרה מאד חלקית 8 ש"ע, כאשת שטח מטעם הרווחה בקיבוץ בביקורי בית. כל יום שישי למדתי בקורס מדריכים לריקודי עם באוני' ת"א.

עם פרוץ הקורונה, הקשר העיקרי עם המבוגרים הוא טלפוני. אני מסייעת לשיפי לחלק ארוחות מטעם המפגש לבתי החברים, ששייכים למועדון מופת, ולאירנה ועוד, לחלק מזון שמגיע מהמועצה. לפעמים בשליחות של מישהו להביא משהו מהמרפאה (עם מסכה וכפפות ולא להתקרב לאנשים). הקורס כמובן הופסק. אין לי בעיה להיות רוב היום לבד בבית.

בסיום הקורונה אשמח לחזור לשיגרה שמקודם, לעבוד, ללמוד ולבלות עד כמה שניתן, ולהיות בקשר יותר תכוף עם חברות וכמובן אתכנן נסיעה לבן שלי בהוואי.

ענבל פרנק

אני ענבל בת משק. שבוע לפני התפרצות הקורונה החלטתי שאני עוזבת את העבודה שלי ולוקחת תקופה של חופש בה אעשה דברים שאני אוהבת. בתקופה הקורונה אני עושה בדיוק את מה שרציתי לעשות. מתרגלת יוגה, עובדת בגינה, מבלה המון זמן עם המשפחה. הדבר הראשון שאעשה כשהכל יגמר, זה לנסוע לטייל רחוק במדבר או בים.

לבנה אגם

הקורונה די התמזגה לחיי. חודש לפני הקורונה בישראל התאוששתי ממחלת חורף ארוכה, התפטרתי מעבודתי לחופש מוחלט, והתחלתי לרכז

יותר אנרגיה באומנות שלי. לאחרונה התחלתי לכתוב מוסיקה - לראשונה בחיי, לשמחתי המשכתי ליצור מוסיקה והדבר הזה גדל ולגמרי אפיין את התקופה. הופעתי קצת ותכננתי אירועים להמשך, לא רק מוסיקה.

הקורונה חתכה את עניין ההוצאה לפועל של האומנות, שדווקא הרעיון היה יותר ויותר להופיע עכשיו... ולקחה אותי למנוחה מצד זה, עקב כך או לא, היצירה המוסיקלית שלי עם הגיטרה בבית, ממשיכה להניב עוד פירות בתדירות מהנה אפשר לומר (:).

בסיום, אני ישר חוזר לעשייה בערוץ האופרטיבי של האומנות 🎨

רותי גדליזון

אנסה להגיד מי אני בעזרת הדברים בהם אני עוסקת ומהם נהנית. קודם כל אמא, סבתא ובת. יש לי אבא בבית יונתן, שלושה ילדים ונכד קטן ומדליק. שנית, אני עוסקת בהתמקדות, סוג של מדיטציה מערבית, ובנוסף לומדת את הפילוסופיה שעומדת מאחורי ההתמקדות. אלה הם שני הדברים העיקריים. אני גם חלק מוועד ההנהלה בקיבוץ ומטפלת בנושא ההטרדות המיניות.. אוהבת מאד טיולים, קריאה ומוסיקה.

בתקופת הקורונה ממשיכה לעשות את אותם הדברים, במידת האפשר מתמקדת ולומדת בזום. מטיילת קרוב לבית, קוראת הרבה יותר ומקשיבה למוסיקה. בהיבט הרחב יותר אני שמאלנית מאוד מאוד מתוסכלת, וחברה בנשים עושות שלום ובעומדים ביחד.

הדבר הראשון שאעשה כאשר נחזור לשיגרה, יהיה להיכנס לרכב שלי ולנסוע במהירות לזוהר, הנכד הכי הכי במזרח התיכון, ולחבק אותו חזק חזק.. אח"כ גם אשחק, אשיר וארקוד איתו.

לאה כץ

אני לאה הידרותרפיסטית מטפלת במים, התעמלות במים, הוראת שחיה לילדים/למבוגרים ופעילות במים לתינוקות, במרכז ההידרותרפי מבואות חרמון, ובבריכת "שפירית".

בתקופת הקורונה נמצאת בבית, נחשבת אוכלוסייה בסיכון. נהנית מהשקט השלווה ולומדת לקחת את החיים בפרופורציה.

כשהחיים יחזרו למסלולם ארוץ לחבק, והכי הכי לתת חיבוק גדול לנכד והמשפחה בת"א ולחזור לשיגרה ולטייל בטבע מחוץ לקיבוץ.

מעין פלמה

כל החיים בחינוך. נשואה + 4,8 נכדים, פנסיונרית צעירה. לפני הקורונה, אני מתנדבת בפרויקט שנקרא 'לב הקבוץ', כל השבוע והרבה מאד שעות. כיום אני נמצאת בבית עד 9:30 ואז עולה ל'לב הקיבוץ', שסגור לקהל החברים, כי אחרת תהיה התקהלות. אני פותחת כי יש כל מיני צרכים, כמו לקחת בגדים מהארון בגדים, לקחת ספרים, משחקים, פזלים, כדי

לרענן למשפחות. אני יושבת בלב הקיבוץ ועושה לוכדי חלומות כל היום עד 16:00.

רג'י ואני יוצרות רקמה קהילתית, ואנשים באים לקחת את החלק שלהם ברקמה, ולהתייעץ. פה ושם אנשים באים כדי להתאוורר, ואז אני חוזרת הביתה. אחרי.. אני אחזור ל"לב הקיבוץ", ונתארגן בהתאם לאפשרויות.

=====

לסיום, תודה לכל משתפי הפעולה, ממליצה לכל אחד מאיתנו לנצל את הזמן למחשבה מחוץ לקופסא, להתנתק מרעשי התקשורת שמורידים אותנו. זה הזמן להתחבר רק למה ולמי שעושה לנו טוב.

ממליצה לא לשים את כל הביצים בסל אחד, אולי זו ההזדמנות לחפש עוד הזדמנות עסקית מהבית, שתהיה גיבוי למשרה הקבועה והרגילה, שכרגע השאירה אתכם מובטלים.

אשמח לשוחח עם כל אחד באופן אישי ולהבין ביחד, איך ניתן ליצור בהירות, ליצור פתרונות להפוך לו את המשבר להזדמנות.

בתודה

דליה זלצברג

מגיפת הקורונה

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• נתינה בימי קורונה:

החודשיים האחרונים הביאו לשינויים עצומים באורחות חיינו. כמעט אין שעה ביום העובר עלינו שהיא דומה לאותה השעה שהייתה בשנה שעברה באותו היום.

אחד השינויים המבורכים הוא גילויי ההתנדבות והנתינה שאנחנו חווים אותם מסביבנו, בכל העולם, ברחבי ארצנו ובעיקר אצלנו כאן בכפר הנשיא, מחר בשעה זאת יתקיים אירוע "סובב כפר הנשיא – מימונה". כל הכבוד למתנדבים, שהתחילו במסורת הטרקטור הסובב בשבילי הקיבוץ ומביא לנו מכל טוב.

מעשה גדול ומחמם לב שראוי לציון, ואפילו הגיע אל גלי האתר (רשת ב') הוא הקונצרט לדיירי בית יונתן, שקיימה חבורה נפלאה של צעירים מוזיקליים בעלי מוטיבציה של נתינה. צדיקים אמיתיים.

מתנדב נוסף, שעושה למעננו כבר הרבה שנים הוא אפרים מעיין. בימי אביב אלה כשהכל פורח ושופע מסביבנו, בולטת עוד יותר בצבעוניות המופלאה הכיכר המרכזית של הקיבוץ (הצענו לקרוא לה ככר וייצמן, ואולי יום אחד כאשר יינתנו השמות לרחובות בכפר הנשיא תקבל הכיכר הזאת את השם המכובד הזה). שפע הפרחים כולל פרגים אדומים, חרציות צהובות, תורמוסים כחולים, חוטמיות וכליל החורש וורודים. וביניהם, נעים ברוח פרחי שיבולת השועל בצבע ירקרק צהבהב. חגיגה של ממש.

מכינת הגליל העליון בכפר הנשיא, כמו מכינות רבות מאד, מושתתת ברובה על התנדבות ומעשים טובים. לפני שלושה שבועות, התברר שבמוסד לאנשים בעלי צרכים מיוחדים מאד "עלה גדרה", שהוא האח הצעיר של "עלה נגב" שהקים דורון אלמוג, הייתה הדבקה בין אנשי הצוות, והם נכנסו לבידוד. 12 מחברי המכינה שלנו נענו לבקשה לבוא ולהתנדב במקום, בעיקר בעבודות ניקיון, בישול ותחזוקה, אך גם בעבודה עם החוסים במקום. הם שהו שם שבועיים, וחזרו הביתה לבידוד לקראת ליל הסדר.

בוגר מחזור י' של המכינה (תשע"ט), מייקל כהן הגיע אלינו מבוסטון. הוא היה מאומץ אצלנו, וכבר מהרגע הראשון התרשמתי מהרצון שלו לתרום למדינה, להתגייס לצבא, מתוך תקווה שיגייסו אותו לצנחנים. הוא ממש לא היה חייב להתגייס, וודאי לא ליחידה לוחמת. לפני שבוע ראינו אותו בטלוויזיה. הוא, חייל בצנחנים, נשלח לחלק מזון בבני ברק. אמנם חייל בצבא, עושה את מה שהוא עושה תחת פקודה ולא בהתנדבות (מעבר לכך שהוא התנדב לחטיבת הצנחנים), אבל גם כשאתה פועל תחת פקודה,

יש חשיבות לרוח שמניעה אותך לעשות את המעשה. מייקל רואיין, וסיפר על ההתרגשות שלו מהפגישה עם אנשים שמעולם לא היה לו אתם קשר, ועל האופן שבו החיילים התקבלו על ידי התושבים במחיאות כפיים. הייתי מאד גאה בבן המאומץ שלי...

• ברדיוס של 100 מטר:

את רוב ההליכות שלי בקיבוץ אני עושה ברדיוס המותר, בנוסף למסלול שמותר לי לעשות בהליכה היומית לאלונית. אני רואה את הלבול והפריחה המדהימים, כפי שכבר ציינתי. אני רואה את עבודת הכיסוח של העשבים בכל רחבי הקיבוץ, ותודה לגיא וגנר ולצוותו. מפגע אחד, שהפריע לי מאד סולק בימים האחרונים: ליד המכלאה היפהפייה שנבנתה להכיל בתוכה את פחי האשפה ואת מבנה הקרטוניה שעבר לשם לפני כמה שבועות, מישהו זרק פסולת ביתית: רהיטים שבורים, מזרון ובעיקר שתי מראות גדולות ללא מסגרת, שלמזלנו לא נשברו לרסיסי זכוכית. תודה שוב לצוות הנזיר, העוסק בניקיון החצר על שפטרו אותנו מהמפגע הזה.

• בעולם ואצלנו:

מה משותף למדינות הבאות: מלאווי, הודו, סינגפור, הונג-קונג, קניה, אלג'יריה, ארגנטינה, איטליה, ספרד, גרמניה, יוון, מצרים, ירדן וניו-זילנד? אינני יכולה להעלות על דעתי מכנה משותף אחד. אבל בכל המדינות האלה החליטו המנהיגים להפחית בשכרם בתקופה קשה זאת לכלכלת מדינותיהם ולאזרחיהם. המנהיגים במדינת ישראל לא שמעו על המדינות האלה, ואף החליטו להוסיף בונוס למשכורתם (אמנם, זה בונוס על שנת 2019, אבל אפשר היה לוותר על כך) כל אלה שלא ויתרו עליו, והם הרוב, שיתביישו!

• התפטרות:

יש הקונה עולמו בשעה אחת ויש המאבד עולמו בשעה אחת, כך כתוב בתלמוד. יולי (יואל) אדלשטיין, שנחשב אדם ראוי ועצמאי בדעותיו, אסיר ציון לשעבר, שעמד כבר בלחצים לא פשוטים, שהגיע למעמד הנכבד של יו"ר הכנסת, ושגילה הרבה ממלכתיות בנאומיו – איבד את עולמו בשעה אחת, בשעה שהתפטר מתפקידו כיו"ר הכנסת. הוא יכול היה לאמר: "למרות אי הסכמתי עם פסיקת בג"ץ, המורה לי לכנס את הכנסת ולבחור יו"ר לבית, אני מכבד את חוקי המדינה (שחוקקה הכנסת) ואת פסיקת בית המשפט העליון של המדינה. למרות אי הסכמתי, אני בוחר לכבד את החוק ואת בית המשפט". במקום זאת הוא נקט בתכסיס קטנוני והתפטר מהתפקיד.

בימים קשים אלה, כשכל המדינה נמצאת במצוקה, כשלמעלה ממיליון אזרחים מחוסרי עבודה, כאשר כבר למעלה משנה אין לנו ממשלה נבחרת, היה עליו לפעול על פי טובת המדינה ולא כדי לרצות את אדונו.

יולי אדלשטיין יכול היה לקנות את עולמו, ואולי גם לזכות בהזדמנות זאת, בתפקיד נשיא המדינה, אבל זה, כך אני מקווה כבר לא יקרה. יולי אדלשטיין הוא לשעבר.

הדבר הזה אמור לא רק לגבי ההתפטרות המתקשרת הזאת. הדבר נכון לגבי כל מי שרואה, או שאמור לראות בעבודתו ובתפקידו שליחות לטובת הציבור, אני מצפה שישקול אלף פעמים לפני שהוא זורק את המפתחות, ומשאיר את המקום שבו הוא עבד ופעל בכאוס. ומי שחושב שאינני מתייחסת לחיינו כאן בכפר הנשיא, שיחשוב שוב. (ואגב, אני לא חושבת שהמקום החשוב הזה מצוי עכשיו בכאוס).

שבת שלום

תמר וולפין

ג'ורא פ'ישר
לא שיר אביב

מ'צטער,
אין לי ת'יום ש'ירי נ'חמ'ה ו'לטוף.

מ'צד ש'ני:
ז'ה ש'אני על ב'רפי ופ'ני מ'רפ'נים
לא אומר ש'נכ'נעתי
או ש'אני מ'תפלל.
ז'ה רק אומר ש'למ'דתי ל'התב'ו'ף
ב'די לא ל'הש'בר
ו'שלא ת'מיד א'ני ת'יב ל'תב'יט ר'חוק
או ל'ראות א'ת ת'בל.

נופים מהחדר הסגור

לפני שבוע התחלתי לכתוב על קיר הפייסבוק שלי פוסט יומי שקראתי לו "נופים מהחדר הסגור", בדברים שאני כותב אני משוטט בין נופים הנמצאים בספרים כשאני משוחרר ברוחי מהכלא שנכפה עלינו.

"...אלא יצא ויניח כל אשר לו, וילך ביום ובלילה עד שימצא מקום שיהא יכול להעמיד דתו. והעולם גדול ורחב." (הרמב"ם 'איגרת השמד')

כאשר אנחנו נמצאים כך ספונים בתוך בתינו כאילו היינו ר' שמעון בר יוחאי ובנו, שהסתגרו במערה במשך 12 שנה. הנפש המתחבטת מחפשת דרכים להימלט מן המיצר הזה שנקלענו לתוכו.

דרך אחת היא לצייר נופים מהחדר הסגור. בכל יום אני מצייר נוף אחד פתוח מתרחק עד לאופק וחסר קירות לחלוטין.

הדרך האחרת היא לצאת לשיטוט, חיפוש אחר טקסטים המתארים מצוקה אנושית דומה, שהרי אין לך מצב אנושי שאדם כלשהו לא חווה כבר קודם.

הרמן הסה, שייך לקבוצת אנשי רוח וסופרים גרמנים שנבהלו מהכלא, שאהבת מולדת טבטונית ידעה לברוא לאדם ולרוח האנושית.

את המסה הקצרה הזאת כתב כדי לאותת ולשדר כאות של אזהרה חברתית/תרבותית, מהדבר האפל והנורא שעלול להגיע מאיים וכולא ממקום כה חביב ומוכר כמו הבית שבו נולדת.

הטקסט שלו פורץ גבולות ומרחיב את המושג בית אל הנוף, אל מרחב הנמצא אי שם מעבר לאופק. מיותר לציין עד כמה אני מזדהה עם המסה הזאת של הרמן הסה דווקא עכשיו.

נווד אני ולא איכר / הרמן הסה

ליד הבית הזה אני נפרד. יעבור זמן רב עד ששוב אראה בית כזה. אני הולך ומתקרב אל מעבר האלפים. כאן מגיע אל סופו סגנון הבניה הצפונית והגרמנית-ועימו הנוף הגרמני והשפה הגרמנית.

כמה יפה הוא לעבור גבולות כאלה. במובנים רבים הנווד הוא אדם פרימיטיבי, כשם שהנווד הוא פרימיטיבי מן האיכר. ההתגברות על יצר הישיבה במקום והזלזול בגבולות,

הופכים בני אדם מסוגי לתמרורים המראים אל עבר העתיד. אילו היו רבים כמוני, חדורי זלזול עמוק לגבולות שבין הארצות, לא היו מלחמות ולא הסגרים בעולם.

אין לך דבר טעון קנאה ושנאה יותר מגבולות ואין אוילי מהם. הם כמו תותחים, כמו גנרלים: כל זמן שבעולם שולטים התבונה והאנושיות והשלום, אין חשים בהם כלל, הם אפילו מעוררים בת צחוק. אך ברגע שפורצים מלחמה וטרור הדעת, הם נעשים חשובים ומקודשים, ולנו לנוודים, הופכים ימי מלחמה לעינוי ולבתי כלא. שהשד ייקח אותם! אני משרטט את הבית בתוך פנקסי ועיני נפרדות מן הגג הגרמני, מעליית הגג וממבנה הקורות שבבית הגרמני. עיני נפרדות מהם ומכל תחושת הביתיות החמימה שבהם.

עוד פעם אוהב ביתר שאת את הכל, כי אני נפרד. מחר אוהב גגות אחרים ובקתות אחרות. לא אשאיר כאן את לבי, כדרך שכותבים במכתבי אהבה. לא, לא! את לבי אקח איתי. אהיה זקוק לו גם שם, מעבר להרים האלה, בכל שעה. כי נווד אני ולא איכר. אני מעריך גדול של אי-נאמנות, של שינוי, של דמיון. אינני מחשיב את הרצון לרתק את אהבתי במסמרים לאיזה שהוא מקום עלי אדמות. לדעתי, כל מה שאנו אוהבים, רק משל הוא. אני מתחיל לחשוד באהבה הנאחזת במקום אחד והופכת להיות נאמנות ומידה טובה.

טוב לאיכרים! טוב לבעלי הרכוש, טוב למיושבים, לנאמנים, לבעלי המוסר. אני יכול לאהוב אותם, להעריך אותם ואף לקנא בהם. אבל איבדתי את מחצית חיי ברצוני לחקות את מוסריותם. ביקשתי להיות מה שלא הייתי. ביקשתי להיות משורר ועם זה גם קרתן. ביקשתי להיות אמן בעל דמיון פורה ועם זה להיות גם אישיות מוסרית וליהנות מחיים מושרשים במולדת.

זמן רב עבר עד שלמדתי לדעת, שאי אפשר להיות שניהם, שאני נווד ולא איכר, מחפש ולא משמר. זמן רב עיניתי את נפשי בפני אלוהים וחוקים, שלא היו אלא אלילים. כל אלה היו חלקי בטעות ובייסורים ובאשמה בכל צרות העולם הזה. אף הוספתי על אשמתי ועל ייסורי העולם בכך שלא העזתי ללכת בדרך הגאולה. הדרך אל הגאולה אינה מובילה ימינה ולא שמאלה אלא אל תוך לבך שלך. רק בו נימצא האלוהים, רק בו השלום.

מן ההרים נושבת רוח לחה. מעבר להם משקיפים איי שמים כחולים על ארצות אחרות. תחת השמים האלה אהיה מאושר לעיתים קרובות, אך גם אחוש, לא פעם, ברוח זו, שאני עולה נגדה, יש ניחוח מופלא של מרחקים אשר נמצאים מעבר, של פרשת מים, של גבול בין שפות, של הרים גבוהים ושל דרום. רוח זו היא מלאת הבטחות. הייה שלום, בית איכרים קטן! הייה שלום נוף מולדתי. אני נפרד ממך כנער הנפרד מאמו. הוא יודע שהגיעה עת להיפרד מאמו, אבל הוא גם יודע שלעולם לא יעזוב אותה לצמיתות, גם אם ירצה בכך.

געגועים אל מולדתי? בעצם, אדם מושלם כמוני, הנווד האמיתי, לא צריך
 געגועים למולדת. אבל אני יודע אותם, אינני מושלם. וגם אינני שואף להיות
 כזה. אני רוצה לטעום טעם געגועים, כשם שאני טועם את הנאותי.

בדרך הלבנה לירדן (שמן על בד, נמצא ביוג'ין אורגון אצל מימי וניר פרלסון)

דודו פלמה

חג שמח!

כפר הנשיא

הנשים מימונה

על הטרקטור

ביום חמישי הקרוב 16.4.20
 החל מהשעה 11:00
 נצא עם טרקטור המימונה
 בשבילי הקיבוץ עמוסים בכל טוב...
 מופלטות, ספינג', יין לבן, עארק, פיצות
 ועוד המון הפתעות לגדולים ולקטנים.

נא לצאת עם כפפות ומסכה!

צלחות וכוסות עליכם, כל השאר עלינו!
 באהבה צוות מימונה וועדת תרבות-קורונה 2020 :

לקראת טקסי התרבות הבאים עלינו לטובה, יתכן ואת חלקם נאלץ להעביר בצורה מקוונת (אונליין) באמצעות תוכנת Zoom. נכון לעכשיו כבר ניתן לספר שאת טקס יום השואה (שיערך ב-21.4) נעביר בשידור חי בזום.

בשביל לדאוג שזה יגיע לכ-ו-ל-ם אני מזמין את כל מי שמתקשה להשתמש ב-Zoom ליצור איתי קשר באופן אישי, ואני אדאג לעשות לו הדרכה מלאה.

כמו כן יערך שידור ניסיון לפני שבו תינתן האפשרות להתחבר ולבדוק שהכל עובד אצלכם בסדר.

אלו ימים מורכבים ולנו כועדת תרבות חשוב לעזור ולשמור על החוסן הקהילתי ולנסות ליצור "שיגרה" ורצף תרבותי.

זה גם הזמן לכתוב שכל מי שרוצה להתנדב ולתרום לתרבות מוזמן לפנות אליי גם כן ונשמח שיצטרף אלינו לוועדת תרבות.

בנושא קיום טקס יום הזיכרון תבוא הודעה. לגבי העברת השידור. יום העצמאות גם יערך "על הטרקטור" כמו שנראה המצב, אני מזכיר שגם בחגיגות המימונה וגם בעצמאות יש להשמיע להנחיות, להקפיד על מסיכה במרחב הקהילתי, לא להתקהל וכמובן לשמור על ריחוק חברתי של 2 מטרים.

אנו אשתמש במשפט שעצמון (אחיה של אימי) משתמש בו הרבה לאחרונה: "ביחד ולחוד ננצח את הקורונה".

בברכת בריאות,
רתם איילון 0508811458
רכז תרבות

משולחן העורכת

תפילה / שושנה שרקי

אלוהים אדירים
 אולי תעשה איזה נס קטן. אחרי הכל מה זה עבורך עוד נס בניסן.
 אבל הפעם משהו טוב, ככה לכל העולם, לא רק לנו העם הנבחר.
 הזמן עובר...מה שלא למדנו עד עכשיו, כבר לא נראה לי שנלמד.
 הנכדים שלנו, הילדים של הילדים שלנו, נובלים בבית.
 הם זקוקים לאור שמש וחברים, המולה של שמחת ילדים, כמו הפרחים.
 ההורים שלהם, רוצים לגדל אותם ברווחה, באור. הם חייבים להיות
 עסוקים בעבודה בפרנסה.
 ואנחנו זקני העם, חייבים לצאת החוצה, לשמור על כולם.
 נו באמת. דחילק, רק נס קטן.
 הרי אתה הגדול מכולם, רם ונישא, אתה לא יכול להשמיד וירוס...?. פעם
 השמדת ערים ועמים.
 אם קשה לך, אז אולי רק פשוט לחץ שם אצלך למעלה על כפתור הזמן,
 איפה שכתוב: fast forward
 ושנגיע כבר לרגע, בו יוכרז אצלינו כאן למטה, שחזרנו לשיגרה.
 סתם שיגרה.
 לא משהו מיוחד..
 שיגרה בבקשה.
 יאללה, אני מחכה. אנחנו מחכים.
 שלך באהבה, בלי כל הטכסים והמסיכות;
 העולם.

שושנה

